

3

Kafadar

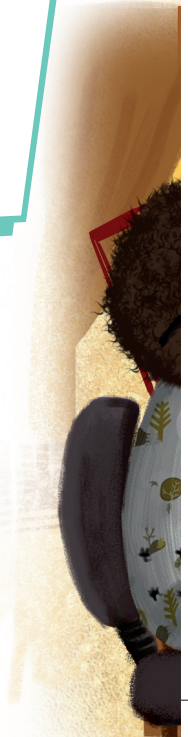
İş Başında
Yaşar Bayraktar

MAVİ
KIRPI

İÇİNDEKİLER

PARA KAZANMAK GEREK.....	5
ÇEKİLİŞ VAR!	18
KEMAL ABİM GELMİŞ!	28
TEKNO TİM'İN	41
YENİ ÜYESİ	41
KİM KORKAR KÖPEKTEN!.....	49
KEMAL ABI'NİN ÖĞRETTİKLERİ	62

Para Kazanmak Gerek

Selam Tekno günlük,

Bahar mevsimini çok seviyorum. Tamam, her mevsimin kendine göre güzellikleri ve özellikleri var... Ama benim gözümde baharın yeri bir başka.

Kı gelince, Tekno Tim olarak maceralarımıza ara vermek zorunda kalıyoruz. Havalar ısınmaya başlayınca bizim için macera

mevsimi başlıyor. Gerçi sadece macera değil, dondurma mevsimi de başlıyor. Dondurmayı da unutmamak lazım, dondurma önemli!

Bugün havaların ısınmasını fırsat bilerek Nadir ve Mehmet'le çıkmaz sokağımızda tek kale maç yapıyorduk. Daha doğrusu okullar kapanınca başlayacak olan

mahalle maçlarına hazırlanıyorduk. Koca bir kışı evde geçirmiştik, şimdi gönlümüzce oyna-ma zamanıydı.

Oyunumuz tüm heyecanı ile devam ederken terastan annemin sesi duyuldu:

**- Kadir!
Mehmet ve
Nadir'i de
alıp buraya
gel.**

Daha top oynamaya başlayalı yarım saat bile olmamıştı. **“Bari ilk kırk beşi tamamlasaydık anne...”** diye söylene söylene yukarı çıkmaya başladık.

Annelerimiz ellerinde oyuncak poşeti, resim defteri ve boyalı kalemlerle bizi karşıladı.

Biz top oynarken Mehmet’le Nadir’in annesi bizim evdeydi. Pastalar, çörekler, börekler ve Yusuf masada beklerken, annelerimizin bu oyuncaklarla ve boylarla ne yaptığını anlamamıştık.

- çocuklar, bugün Hıdırellez. Şimdi bu oyuncaklarla ve kâğıt kalemle istediklerimizi çizerek gül dalının altına koyacağız. siz de alın şu defteri ve kalemleri isteklerinizi çizip getirin. sizinkileri de bırakalım.

Doğrusunu söylemek gerekirse annemin söylediklerinden pek bir şey anlamamıştık. Resim çizip gülün dibine mi koyacaktık? Ne resmi çizecektik? Masanın başına geçip acaba ne çizsek diye düşünürken, annemlerin ne yaptığına bakmaya başladık.

Annem eline aldığı oyuncak arabayı gülün dalına güzelce yerleştirip **“Kardeşime bir araba”** diyordu. Mehmet’in annesi komik bir uçak çizmiş, uçağın camına da kafalar çizmiş. Kafalardan ok çizip tanı-

dıklarının ismini yazıyordu. Meğerse o uçak yurt dışına gidiyormuş, tatile gitmek isteyen akrabalarının isimlerini yazıyorlarmış. Nadir'in annesi ise kâğıtları yırtıp yırtıp gül dalına asıyordu. Yırtılan her bir kâğıt parçası bizim karnelerimiz, takdirlerimiz, diplomalarımızmış.

Bizler dışarıda oynarken meğer annelerimiz de bildiğin oyun oynuyorlarmış günlük! Hem de bizim oyuncaklarımızla!

Birbirlerinin yaptıklarına bakarak akıllarına yeni şeyler getiriyorlardı, çok geçmeden

bizi unutmuşlardı. Gülerin dibinde neredeyse bizim çizdiklerimizi koyacak yer kalmayacaktı. Daha çok vakit kaybetmeden biz de hemen çizmeye başladık. İşin mantığını az çok kavramıştık. Biz daha resimlerimizi yarılammıştık ki Yusuf resmini bitirdi ve yerinden fırlayıp annesine götürdü. Çizdiklerini annesine anlatırken bizimkiler bir kahkaha patlattı. Hemen resmi bırakıp yanlarına gittik, neden güldüklerini öğrenmek için.

Yusuf iki tane ev çizmiş yan yana, ama aslında bunlar ev değilmiş. Sağdaki Yusuf'un şekerçi dükkânıymış. Onun en büyük hayali şekerçi dükkânı açmaktır.. Renk renk çeşit çeşit onlarca şekerin içinde bizim Yusuf... Aslına bakarsan şekerleri yemekten satmaya fırsat bulamaz ya neyse! Yusuf'un dükkânının yanındaki diğer dükkân tavuk dönerci ve dondurmacıymış. Annesi, **"Bunu neden çizdin?"** diye sorduğunda Yusuf, şu cevabı verdi: